

Sygn. akt II CSK 337/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski

w sprawie z wniosku C. Spółki Akcyjnej

z siedzibą w K.

przy uczestnictwie C. w N.

o wykreślenie hipoteki,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 30 grudnia 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**2. zasądza od uczestnika postępowania na rzecz
wnioskodawcy kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z brzmieniem art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne
- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów
- zachodzi nieważność postępowania
- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarga kasacyjna uczestnika postępowania od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 30 grudnia 2015 r. zawiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność oraz występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia prowadzi jednakże do stwierdzenia, że wskazane przez skarżącego podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzą. Brak jest także podstaw by przyjąć, że w sprawie miała miejsce nieważność postępowania.

Twierdzenie o istnieniu przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, nie znajduje bowiem dostatecznego uzasadnienia w świetle argumentacji przytoczonej w tym zakresie przez skarżącego. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Dla takiej oceny stanowisko przedstawione przez skarżącą nie daje zaś podstaw. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego

przedstawiając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparty na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wskazać przepisy prawa, które naruszono, a w uzasadnieniu wniosku zawrzeć pogłębiony juretryczny wywód prawny wskazujący w czym wyraża się ta "oczywistość" i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Ograniczenie się tylko do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bez wskazania przepisów, których naruszenie taki wniosek uzasadnia, nie spełnia wymagania uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, z dnia 18 stycznia 2006 r., II CSK 166/05 oraz z dnia 3 kwietnia 2006 r., III CSK 85/06, nie publ.). Skarżąca wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ograniczyła się jedynie do stwierdzenia, że w sprawie "zachodzi oczywista zasadność skargi kasacyjnej", gdyż wpis dokonany przez sąd wieczystoksięgowy dokonany został w oparciu o dokument, który nie przewidywał stwierdzenia jego prawomocności.

Powoływanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga odpowiedniego sformułowania tego zagadnienia, wskazania przepisów prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawienia argumentacji juretrycznej uzasadniającej możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz istotności tego zagadnienia. Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego o znaczeniu uniwersalnym, musi mieć jednocześnie także znaczenie dla sposobu rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało.

Skarżąca wskazała dwa pytania, dotyczące kognicji sądu wieczystoksięgowego w zakresie badania treści dokumentów dołączonych do wniosku o wpis oraz dopuszczalności dokonania wpisu na podstawie postanowienia o upadku zabezpieczenia. Zagadnienie kognicji sądu wieczystoksięgowego było już jednak wielokrotnie omawiane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Również wielokrotnie Sąd Najwyższy wypowiadał się na temat orzeczenia sądowego jako podstawy wpisu w księdze wieczystej (por. m.in. uchwały z dnia 3 czerwca 1966 r., III CZP 45/66, OSNCP 1966, nr 11, poz. 188, z dnia 4 maja 1972 r., III CZP 25/72, OSNCP 1972, nr 11, poz. 194, z dnia 4 lipca 1986 r., III CZP 35/86, OSNCP 1987, nr 7, poz. 90 i z dnia 28 sierpnia 1991 r., III CZP 71/91, OSNCP 1992, nr 3, poz. 47, z dnia 12 września 2001 r., V CKN

451/00, nie publ., z dnia 17 lipca 2008 r. II CSK 115/08, nie publ., z dnia 22 stycznia 2010 r., V CSK 230/09, nie publ., uzasadnienie uchwały z dnia 14 marca 2014 r., III CZP 121/13, OSNC 2015, nr 2, poz. 15).

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania orzeczono jak w treści postanowienia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 2 w zw. art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.